

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 381/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva údne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé sd a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 18/2015 z 28. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru [sťažovateľka zrejme mienila čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), pozn. ústavného súdu] rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 18/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v správnom súdnictve domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) sp. zn. 110301/1/132015/2013/5094 z 28. marca 2013. Týmto rozhodnutím finančné riaditeľstvo potvrdilo dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „daňový úrad“) č. 9900403/5/1428875/2012/JanS z 3. júla 2012, ktorým daňový úrad vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2008 v sume 148 957,57 € z dôvodu, že nespĺnila kritériá pre posúdenie zastupiteľstva jej spoločnosti v Rusku ako prevádzkarne na účely DPH. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 S 123/2013-127 z 27. novembra 2014 rozhodnutie finančného riaditeľstva sp. zn. 110301/1/132015/2013/5094 z 28. marca 2013 spolu s rozhodnutím daňového úradu č. 9900403/5/1428875/2012/JanS z 3. júla 2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Na odvolanie žalovaného (finančného riaditeľstva) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 18/2015 z 28. septembra 2016 rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka dáva ústavnému súdu do pozornosti, že 30. novembra 2016 napadla rozsudok krajského súdu (t. j. rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu) aj kasačnou sťažnosťou podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku. Uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý záväzne ustálil výrok rozsudku krajského súdu, jej bol doručený 4. novembra 2016, t. j. za účinnosti Správneho súdneho poriadku, a je toho názoru, že kasačná sťažnosť v zmysle § 439 a nasl. Správneho súdneho poriadku je prípustná aj proti rozsudku krajského súdu. Zároveň uvádza, že keďže nemožno vylúčiť, že kasačnú sťažnosť najvyšší súd odmietne ako neprípustnú, na účely zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podáva túto ústavnú sťažnosť súčasne s podaním kasačnej sťažnosti.

4. Čo sa týka samotnej sťažnosti, sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu označených ústavných práv a ústavných noriem z dôvodu (i) arbitrárnosti napadnutého rozsudku a (ii) odňatia zákonnému sudcovi.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Sžf/18/2015 zo dňa 28. septembra 2016 vydaným v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp.zn. 1100301/1/132015/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1428875/2012/JanS zo dňa 3. júla 2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/123/2013, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sťažovateľka zrejme mienila právo na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny – pozn. ústavného súdu).

Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6Sžf/18/2015 zo dňa 28. septembra 2016 vydaný v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti

rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp.zn. 1100301/1/132015/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1428875/2012/JanS zo dňa 3. júla 2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/123/2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

III.

12. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 18/2015 z 28. septembra 2016, pričom podľa nej k porušeniu označených práv došlo predovšetkým v dôsledku arbitrárnosti ňou napadnutého rozhodnutia, ako aj tým, že jej bol odňatý zákonný sudca. Sťažovateľka zároveň vo svojej sťažnosti uvádza, že v predmetnej veci podala aj kasačnú sťažnosť podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku.

13. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom v rámci tohto preskúmania zistil, že jej sťažnosť je neprípustná. Uvedené ústavný súd odôvodňuje takto:

14. Pri posudzovaní sťažností ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

16. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

17. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti tým opravným prostriedkom, resp. iným právnym prostriedkom nápravy, ktoré mal sťažovateľ právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkej k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

18. Sťažovateľka uvádza, že v jej veci podala proti rozsudku krajského súdu (o ktorom pôvodne rozhodoval najvyšší súd napadnutým rozsudkom; išlo o odvolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu podané ešte za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, kde najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom spôsobom, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania) kasačnú sťažnosť (bod 8 sťažnosti). Ústavný súd dopytom na najvyššom súde zistil, že predmetná „kasačná sťažnosť“ bola dňa 8. decembra 2016 zapísaná do súdneho registra „Sžfk“ pod sp. zn. 6 Sžfk 8/2016 a nebola doteraz skončená. O tejto veci bude teda opätovne rozhodovať najvyšší súd.

19. Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany jej základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala kasačnú sťažnosť). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

20. Posudzujúc sťažnosť sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obtiažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. V závere ústavný súd dopĺňa, že o obdobných (skutkovo až totožných) sťažnostiach sťažovateľky (smerujúcich proti rozsudkom najvyššieho súdu) nedávno rozhodoval (I. ÚS 19/2017, II. ÚS 170/2017) a i v tom prípade boli jej sťažnosti (Rvp 10/2017, Rvp 11/2017, Rvp 12/2017) odmietnuté pre neprípustnosť z dôvodu, že podala vo veciach kasačnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017